

ДРАГИ ДУХОВИ!
ЈА НИСАМ ТУ!
ЧАРАПКО

САМО ХРАБРО!

ИЛИ

СВАКО СЕ ПОНЕКАД БОЈИ

Написала: **Неле Мост**

Илустровала: **Анет Рудолф**

Мали гавран Чарапко и његови другари играли су се жмурке. Чарапко је жмурио. „Један, два, пет... Крећем!“, заграктао је и одмах пошао да тражи другаре.

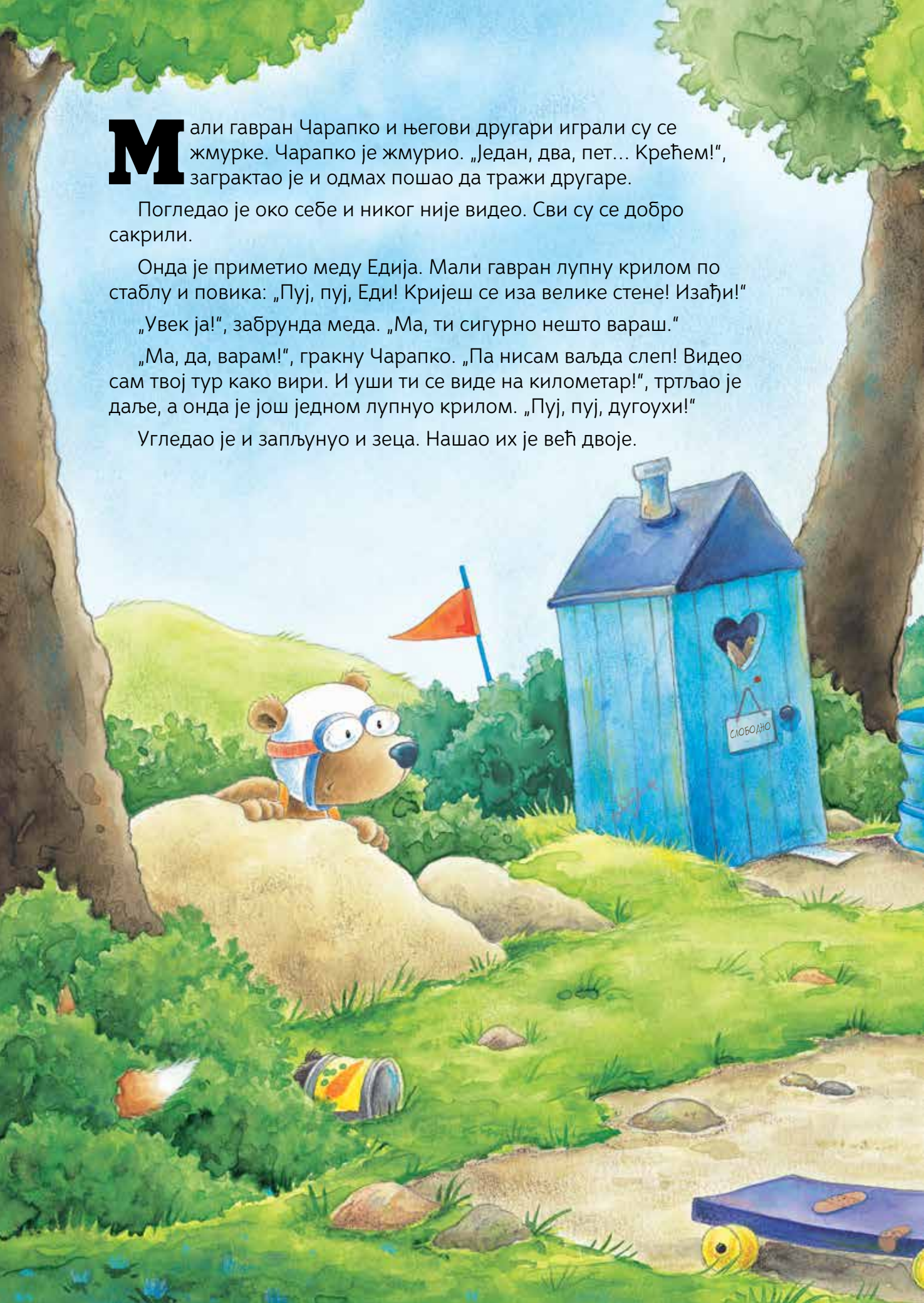
Погледао је око себе и никог није видео. Сви су се добро сакрили.

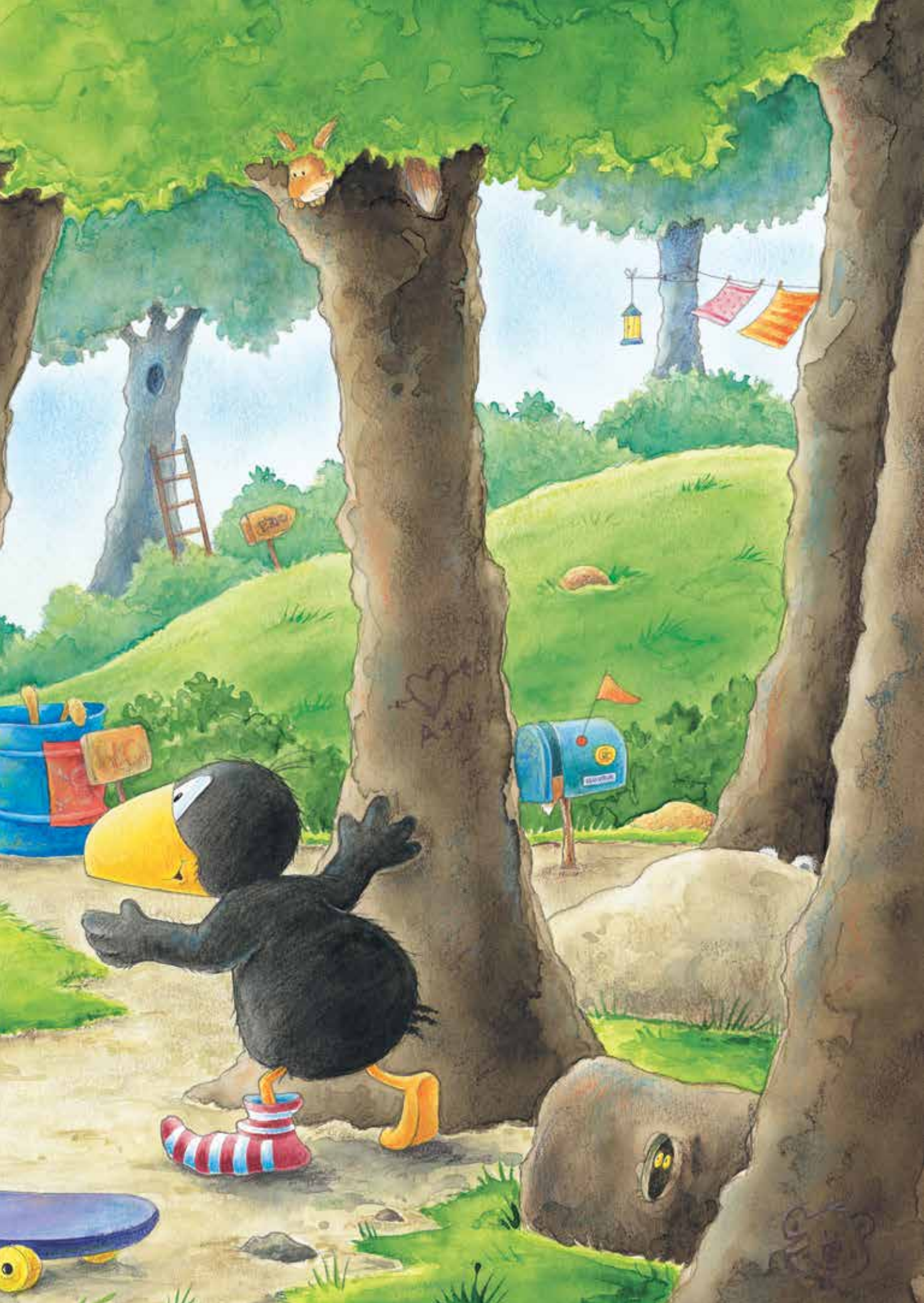
Онда је приметио меду Едија. Мали гавран лупну крилом по стаблу и повика: „Пуј, пуј, Еди! Кријеш се иза велике стене! Изађи!“

„Увек ја!“, забрунда меда. „Ма, ти сигурно нешто вараш.“

„Ма, да, варам!“, гракну Чарапко. „Па нисам ваљда слеп! Видео сам твој тур како вири. И уши ти се виде на километар!“, тртљао је даље, а онда је још једном лупнуо крилом. „Пуј, пуј, дугоухи!“

Угледао је и запљунуо и зеца. Нашао их је већ двоје.

Мали гавран је врло брзо успео да пронађе све своје другаре. Па добро, скоро све. Није успео да открије где се сакрила овца. Ако је не пронађе истога трена, она ће победити.

Али онда му је нешто пало на ум. Сјајно! Можда ће тако успети да је натера да изађе из скровишта. Овца је једна велика плашљивица.

„Овчице, ћао! Ми сада идемо кући! Надам се да се нећеш изгубити када останеш сасвим сама!“, повикао је Чарапко.

Овца је одмах изашла из свог заклона. Сва преплашена дотрчала је до другара.

„Не можете ме оставити саму“, жалила се.

„Баш си се препала, зар не?“, радовао се Чарапко. „Плашљивица! Страшљивица! Кукавица!“, певуцкао је и сви су се смејали.

